

22.44x31.26	31	108	עמוד	הגה	01/08/2011	28300550-3
מנחם עבדי בעלי מגמה צאלן - 84990						

הגה מסעות - "סובארו דרייב" בנמיביה

108

מסע אחר

מסע "סובארו דרייב" לנמיביה היה הרבה יותר מעוד טיול שטח בחו"ל. למרות הזמן הקצר, אפריקה משאירה חותם בלתי נשכח בספר החוויות, שכמעט בלתי אפשרי להעביר בכתב כתב בקושי: ניר בן זקן, זמיביה
צלם בחסד: רוני סופר

האסימון נפל לי רק ביום האחרון למסע, על מה שמקום יכול לעשות לאדם. נשישים ישראלים מכל מגזרי המוסק מבלים שבועיים אינטנסיביים זה עם זה; לכאורה, מתכנן בטוח לנריבות היהודים, המוכרות בכל מקום אחד בעולם. בכל מקום מלבד אפריקה, האופי המיוחד של היבשת השחורה, אחד המקומות היחידים שנותר פראי וחף מתיירות בקנה מידה גדול, השפיע על כל המשתתפים במסע "סובארו דרייב" לנמיביה, ריצר הרמוניה שלא נתקלתי בה בשום מסע אחר. היעדר זמינות האינטרנט והקליטה הסלולרית, ההתנתקות הנמעט מוחלטת מחיי היום-יום בארץ, וההתבוננות במקומיים, שמכניסה את החיים שלנו למרספקטיבה, בזכות כל אלה נעשה המסע הרבה יותר מעוד טיול שטח. האתגרים כאן כללו לא חציית נהרות, טיפוס על בולדרים או צליחת דיונות, אלא היחשפות לעולם אחר, בלתי מוכר, בעל צורת חיים שונה, שלקחה אותנו אחורה בזמן.

התחלה

נמיביה נמצאת בדרום מערב אפריקה, וגובלת עם אנגולה בצפון, עם בוצוואנה במזרח ועם דרום אפריקה בדרום. היא גדולה פי ארבעים מישראל (825 אלף קמ"ר), אבל חיים בה רק

22.22x30.97	32	עמוד 108	הגה	01/08/2011	28300557-0
מנחם עבדי בעלי מגמה צאלני - 84990					

21.99x30.57	33	108	עמוד	הגה	01/08/2011	28300561-5
מנחם עבדי בעלי מגמה צאלן - 84990						

אני, שמנוסה עם סיר המתכת הכבד, למדתי שיעור על ההבדל בין המקור לחיקוי...

בין האויסטר להימבה

ביום השלישי למסע כמעט לא אחזנו בהגה, לא של פורסטר לפחות. ארבע ספינות קטמון חיכו לנו בנמל של ולביס ביי, עיירה לחוף האוקיינוס האטלנטי. בילינו בהשתזפות בשמש בחברת כלבי ים שלא היססו לעלות לסיפון כדי לבלוס דג קטן, צוות אווירובטי של שחפים ושקנאים שהדגים לנו מהי טיסה נמוכה, בידות ושרי שנשפכו כמו מים וארוחת שחיתות של צדפות אויסטר. מתברר שיש חיי high society גם באפריקה. לקראת ערב חזרנו לפורסטרים; השיירה דהרה לאורך החוף, והחברה התפרקו קצת בשעשועי "ארגז חול של גברים". ממש סטייג' הסיום בדקאר האפריקני, אבל כאן עוד הייתה הדרך ארוכה. המשכנו צפונה לכיוון נהר הקוננה, המסמן את הגבול עם אנגולה. הנוף נהיה הררי, השבילים נעשו צרים ומפותלים, והתחלנו לראות את ההימבות, הילידים האפריקנים המפורסמים. בעיר אופואו תדלקנו את הפורסטרים בבנוזין, ואת עצמנו בשתייה קרה. בסופרמרקט המקומי מחזה סוריאליסטי: בנות שבטי ההימבה בלבוש מסורתי חשוף חזה עושות שופינג כאילו היו בשופרסל השכונתי. זאת ועוד, לאחר שצילמנו אותם הם נתנו כתובת דוא"ל למשלוח התמונות. בגדים אין, מחשב יש. ביציאה מהעיר עצרנו ליד בית הספר המקומי כדי לצלם את הילדים מנופפים לשלום לשיירה הארוכה. ילדים רבים התכנסו לידנו, וגלית, מנהלת יחסי הציבור של סובאר, החליטה להרקיז אותם עם בוב מרלי במערכת השמע. המחווה נעשתה במהרה אמבוס אפריקני וניסיון לחטוף כל מה שרק הידיים הקטנות יכולות, ובכלל זה את גלית עצמה, ונסנו על נפשנו משל היינו השירות החשאי

המפורסמת. במחנה הלילה הכין לנו צוות המנהלה המופלא ברביקו אפריקני (ובו סטייקים מבשר ראם), אחד מני רבים שהיו גורמים מבוכה לכל ארגוניאי גאה, והיו מהטובים שהזדמן לי לבלוס. למחרת היום הגענו עם אור ראשון לדיונות המרהיבות של סוסוספלי, דיונות חול בצבע חום אדמדם ובפיסול צורות מרשים באדיבות הרוח. שינוי תוואי הקרקע בעקבות זרימת האוויר הביא גם לשינוי בזרימת המים, וכך נוצרו עמקי מוות לעצי הסביבה, והמחזה נראה לקוח מסרט אפוקליפטי... הדיונות עוררו בי לרצון עז לצלוח אותן על גבי אופנוע או טרקטורון, אך בשמורה אפשר לנוע רק בשבילים המוסדרים, וכדי להגיע לפסגת דיונת 450 הגבוהה ביותר בפארק הפעלנו את שסתומי הלב ולא את שסתומי מנוע הבערה הפנימית. למרות המחסור באדרנלין, מובטחת לפחות הישמרות הנוף הבתולי, ובזכות ההגעה ברגל לפסגה מעריכים במיוחד את הנוף הנשקף ממנה. השיירה המשיכה מערבה, וצוות 13 נשאר מאחור כדי לצלם את הפורסטר על רקע דיונת החול. פתאום הגיע לנד-קרזור חבוט, ובתוכו שני ישראלים המטיילים כבר חצי שנה באפריקה. כמו בכל מפגש בין ישראלים בחו"ל, שיחקנו "מכיר את?" והתברר לי שאחד מהם הוא חבר של חבר טוב שלי מהצבא. נתנו לשניים חולצות, כובעים וגם קילו קפה נחל'ה מהארץ, והקפה גרם לעיניהם לגדול כאילו מצאו מצבור יהלומים. בירכנו אותם לשלום, ודהרנו בעקבות השיירה. טעות בניווט הכניסה אותנו לשביל חולי; ועם הרבה משקל (ארבעה נוסעים פלוס ציוד) ולחץ אוויר גבוה בצמיגים התקשה הפורסטר לעבור את השביל (זה תקע אפילו טויוטה 4ראנר), אך הצליח להגיע לחוף מבטחים ולחבור לשיירה. בערב הכין לנו צוות המנהלה שני סירי פויקה ענקיים שיכולים להכיל כל אחד כבש שלם. גם

שני מיליון תושבים, ולפיכך ניתן, בקלות אם רוצים, להתבודד במרחבים הגדולים. ארוכה הדרך מתל אביב למיביה, ועוברת דרך יוהנסבורג בדרום אפריקה. לכן הגענו בשעת לילה מאוחרת לשדה התעופה הקטן של וינדהוק הבירה (קטן אפילו משדה דוב), התמקמנו במלון, ורצנו ישר למיטות לצבור שעות שינה חשובות לקראת הימים הארוכים העתידיים לבוא. למחרת השכם בבוקר פגשנו את רכבי המסע, פורסטרים סטנדרטיים לחלוטין. רוב המשתתפים היו מודאגים משקעי החשמל וממציאת חיבור AUX למערכת השמע; הדאגה שלי הייתה בעיקר להיעדר מיגון חוץ, מתלי שטח, ובעיקר צמיגי כביש עדינים... למרות החששות ולאחר תדריך בטיחות, יצאנו לדרך ועזבנו את וינדהוק. היעד היה מחנה הלילה בסוסוספלי. היום עמד בסימן התרגלות לרכבים החדשים, לתנאי השטח, ובכלל זה בעיקר הרבה שעות וקילומטרים באוטוסטרדות שבילים רחבות שמאפשרות קצב "טיסה", אבל טומנות בחובן "הפתעות" בדמות חריצים, מעברי מים ובורות שעלולים לגרום נזק למכלולים, בייחוד בהתחשב ברמת מוכנות הרכבים. הנוף כאן מזכיר מאוד את אוסטרליה, מרחבים ענקיים מלאים ב"בוש" המפורסם, ומצדי הדרך עדרים של ספרינגבקס (דלגן), שגורמים לשיירה לעצור, ולעשות לתעד את הרגע מהחלונות. תמונה זו נעשית בהמשך המסע עניין שבשגרה. לקראת ערב יצא פורסטר העיתונות שלנו - בעל מספר ה"מזל" 13 - קדימה, כדי לתפוס את תנועת השיירה לאור השקיעה המרהיבה, ולאוויר קצת את השסתומים של המנוע ושל הנהג מהאבק ותנועת השיירה. השביל היה מלא מעברי מים, ורוני סופר תקתק תמונות מרהיבות של הפורסטרים משפריצים סילוני מים ברקע קרני אור אחרונות של השמש האפריקנית

הגה מסעות - "סווארי דרייב" במיביה

22.05x31.26	34	108	עמוד	הגה	01/08/2011	28300568-2
מנחם עבדי בעלי מוגמה צאלן - 84990						

אז מה אמרת האי-מייל שלך?

22.39:27.29	35	108	עמוד	הגה	01/08/2011	28300573-8
מנחם עבדי בעלי מגמה צאלן - 84990						

הגה מסעות - "סובארו דרייב" בנמיביה

112

הם נפתחו, ואפילו אפשרו הצצה נדירה אל תוך בתיים העשויים בוץ.

גן חיות

השארנו את שבטי ההימבות מאחור, והפנינו חרטום דרומה בחזרה אל אופואו, לבית מלון קסום ביופיו, שדמה לשובה מרהיבה בשדה של קוצים שוטים. במלון המפנק התרעננו לקראת יומיים של שינה באוהלים וללא מקלחות בקור המדברי של התחנה הבאה

הישראלית, בדיוק כשצבעה השמש את הנוף במכחול קרניים כתומות לא היה אפשר שלא לחשוב איזו זכות גדולה היא להיות כאן, ואיפה נמצאים כל המכרים.

בבוקר יום המחרת פגשנו מקרוב את שבטי ההימבה. המנטליות של הישראלים להתנפל עם המצלמות והפלאשים הבהילה אותם, והם הסתגרו בבתים. כיבינו את המצלמות והתחלנו לנסות לתקשר, ללמוד על אורח החיים המיוחד, על התרבות ועל המנהגים, ואז

האמריקני; הבנו - ולא בפעם האחרונה במסע - שלאפריקה חוקים משלה.

אל חניון הלילה במפלי אפופה, שללא ספק יכול להיכנס לרשימה של הגדולים עם האיגואסו והניאגרה, הגענו הפעם מוקדם. עשרות מפלים מזרימים כמות מים אדירה, ועצי הבאובב המפורסמים של אפריקה, הנמצאים בכל פיסת אדמה בין המפלים, מוסיפים לנוף הפראי. הפאב הקטן של האתר הצליח לספק כמות נכבדת של בירות לקבוצה

21.93x27.76	36	108	עמוד	הגה	01/08/2011	28300582-8
מנחם עבדי בע"מ מוגמה צאלן - 84990						

השארנו את שבטי ההימבות
מאחור, והפינו חרטום
דרומה בחזרה אל אופואו

פרט למעבר המים, לא אותגרו הפורסטרים יתר על המידה במתארים טכניים

וגילינו שני ראשים של לביאות, חבויות בתוך הסבך, ממש כמה עשרות מטרים מאתנו!

שיעור בהסוואה באווירה הצבאית של היום. מחנה הלילה מוקם בלב השמורה, וצמוד לו - מרפסת לברכת מים, שהחיות מגיעות אליה לדרינק לילי. למרות הקור, ובעידוד אספקה של תה וסיידר חם באדיבות צוות המנהלה המופלא, צפינו במשפחת קרנפים, באימא שמרחיקה באסרטיביות מרשימה את הזכר מהגור שלה. הקרנפים עזבו אותנו, וגם רוב

וסופר ידה במצלמות כמו מאג מהחלונות האחוריים. השביל הראשי של השמורה עובר בין בורות מים רבים שהחיות מגיעות אליהם כדי להרוות את צימאונן. נכנסנו לאחד הבורות, צפינו בפיל אחד ובעדר זברות, ועשינו את דרכנו בחזרה לכיוון השביל הראשי. פתאום דיווח בהתרגשות אחד הרכבים בשיירה כי הוא מזהה לביאות. חזרנו במהירות על עקבותינו, אך לא ראינו דבר. סופר ואנוכי יצאנו במהירות מהחלונות, טיפסנו על הגג,

שלנו - פארק אטושה. מדובר בשמורת טבע בגודל של מדינת ישראל, עם כל החי והצומח שיש לאפריקה להציע; פילים, קרנפים, צבועים, אריות, נמרים, צ'יטות ועדרים של ג'ירפות, זברות, ספרינג-בקסים ומה לא. רוני סופר ואנוכי עברנו לרכב המוביל עם **מנחם עבדי** מנכ"ל חברת "מגמה", המארגנת את המסע, ושלושתנו עברנו למוד "מבצעי"; אני שמרתי את המנוע על סל"ד נמוך לטובת השקט, עבדי סרק את השטח כמו גשש כדי לאתר "מטרות",

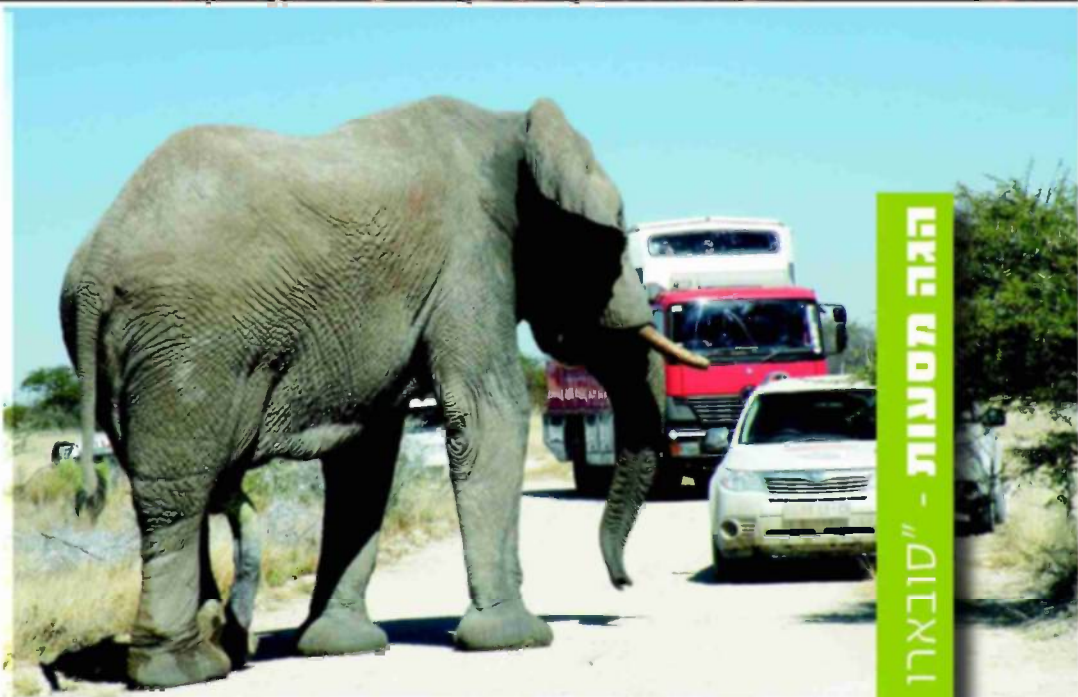
21.93x29.48	37	108	עמוד	הגה	01/08/2011	28300589-5
מנחם עבדי בעלי מוגמה צאלן - 84990						

"סובארו דרייב" לנמיביה יצר הרמוניה שלא נתקלתי בה בשום מסע אחר

רכב המסע

המטרה העיקרית של המסע היא קידום מותג סובארו בישראל, ולשם כך נבחר מהיצע רכבי הפנאי הקשוח ביותר - הפורסטר. רכבי המסע בגרסה הדרום-אפריקנית צוידו במנוע 2.5 ליטר, 169 כוחות סוס שהגיעו אלינו "בניילונים" עם 24 קילומטרים על השעון. הפורסטר היה שותף מוצלח לבליו של שעות רבות ומאות קילומטרים כמעט בכל יום, וכעדות לכך לא נשמעו טענות על אי-נוחות. מערכת ההנעה הכפולה קבועה של סובארו אפשרה שולי ביטחון רחבים יותר בשבילים האפריקניים הרחבים ומהירות שמתאימה יותר לכביש מהיר בגרמניה. עוד התרשמנו ממכל נוזל השמשות, שהיה כמו נס כד השמן - לא נגמר עד סוף המסע, למרות האבק הרב. למרות העומס הרב שהוא עמד בו, לא נרשמו תקלות, פרט לפנצ'רים בצמיגי הכביש העדינים.

הגה מסעות - "סובארו דרייב" נמיביה

פארק 'אטושה', נשיונל ג'אוגרפיק בשידור חי

השחורה, ולחוויה הגדולה שחווה כל אחד. המרחבים, החיות, האנשים וגם ההתמודדות עם קשיי הקור ועם התנאים הלא נוחים חרתו את מסע סובארו דרייב עמוק בזיכרון החוויות. קשה להעלות על הכתב את העצמות שחווה אדם מערבי באפריקה, אפילו בביקור קצר שכזה, ועדות לכך היא הזמן הרב שנוקתי לו לסיים את הכתבה. את אפריקה פשוט צריך לחוות על בשרכם. אומרים שאנשים עושים את המקום, אבל אין ספק שאפריקה עושה לא מעט לאדם המבקר בה, ואין לי ספק כי לאחר הביקור הראשון עוד אחזור לכאן פעמים רבות. ♦

ושל נמיביה. תיקו 1 מפתיע בשריקת הסיום סימל את הפרדה הקשה מהילדים, ושמנו את פעמינו בחזרה לכיוון קו הסיום וינדהוק.

נחיתה במציאות

גם החבטה החזקה בנחיתה הבואינג 767 של אל על בן-גוריון לא החזירה את כל חברי הקבוצה למסלול החיים השגרתי בארץ. נדרשו כמה ימים של מעורבות בהוויה הישראלית כדי לחזור למצב צבירה נורמלי (או למצב הלא נורמלי, עניין של השקפה פילוסופית). כבר עם היציאה מטרמינל 3 התעורר בכלום געגוע עז ליבשת

חברי הקבוצה הוכנעו בידי הקור ופרשו לשק השינה. החלטתי להישאר עוד קצת, ופתאום נשמעה שאגה מקפיאה, שלא השאירה מקום לספק. מלך הסוואנה בכבודו ובעצמו הגיע לראות מה העניינים "בפאב המקומי". כמו זכר אלפא, האריה הקיף את בור המים בהליכת "קאובוי", לא הישיר מבט לעברנו, ונעלם לתוך הלילה. הקור העז נשכח מאתנו באחת. שמורת אטושה הייתה התחנה הלפני אחרונה במסע; משם המשכנו לבית ספר מקומי לפעילות סיוע לקהילה המקומית, ובכללה תרומת מחשבים והקמת מגרש כדורגל שנחנך במשחק בין הנבחרות הלא רשמיות של ישראל